

[Steen Folke.]

ring. Det er op til arbejdspladserne, om den socialdemokratiske regering skal slippe godt fra det.

De lovforslag, der er fremsat, indebærer jo først og fremmest en tvangsmæssig forlængelse af overenskomsterne i 2 år, som betyder bogstaveligt talt uændrede lønninger selv for de lavtlønnede. Forslagets bestemmelse om modregning i forbindelse med timelønsforhøjelsen på 80 øre — det er jo altså det beløb, det kan blive, oven i købet først i 1976 — gør forhøjelsen ganske illusorisk for de fleste, og der er ingen tvivl om, at der bliver tale om reallønstilbagegang for alle kategorier af lønarbejdere, hvis dette indgreb lykkes.

Dér skal jeg lige nævne, at foruden de lavtlønnede sælges også pensionisterne i forbindelse med disse forslag.

Noget af det alvorligste, man kan indvende mod forslagene, er det indgreb over for dyrtidsreguleringen, der er planlagt. Det lyder jo meget godt, at man siger, man vil have ensartede portioner for alle, og det princip går vi sådan set også ind for, men det er unægtelig meget afgørende, om det, der bliver tale om, er lige små portioner eller lige store portioner, og det, der hedder lige store portioner her, og som lyder så kønt, er jo i virkeligheden lige små portioner. Det er i realiteten, at man skærer alle ned til det laveste niveau. Så kan man sige: der er en slags retfærdighed i det, så har alle fået det lige dårligt, men det er ikke den slags retfærdighed, vi mener man skal forsøge at administrere.

Det er helt oplagt, at indgrebene over for dyrtidsreguleringen indebærer en drastisk forringelse af vilkårene for de fleste lønarbejdere. Den nulstilling, man gennemfører, vil betyde, at der kommer et større efterslæb for alle kategorier. Det, der er brug for, var naturligvis, at man arbejdede sig fra den nuværende dyrtidsreguleringsordning, som er ganske utilstrækkelig, frem til en ordning med fuld dyrtidsdækning, en ordning, hvor lønningerne skulle følge udviklingen i priserne. Er det så urimeligt, at lønningerne skal følge med den udvikling, som priserne gennemgår?

Til gengæld for alle disse indgreb vendt mod lønarbejderne siger man: ja men vi vil også indføre avancementstop og gennemføre

udbyttebegrænsning. Men der er jo ikke tale om et parallelt indgreb over for andre typer af indkomst, over for kapitalindkomster, sådan som det foregøgles. Lønnedskæring betyder, at lønarbejderne simpelt hen går glip af den løn, de uden indgreb eller nedskæring ville have fået. Begrænsning af udbytter og vederlag betyder kun, at udbetalingen udsættes. Aktionærer og bestyrelsesmedlemmer mister altså intet. Dertil kommer, at de tilbageholdte dele af udbytte og vederlag arbejder for kapitalejerne i tiden, indtil de udbetales.

Endelig må man sige, at det er velkendt, at disse forslag om avancementstop i praksis er umulige at administrere. Det bliver der ikke tale om i realiteten.

Hr. Kjeld Olesen sagde i sin ordførertale, at der næppe var noget område i samfundet, der var holdt udenfor ved dette indgreb, og det tør altså siges at være en sandhed med modifikationer. Man kan også pege på, som andre ordførere har gjort, at der jo overhovedet ikke gøres noget forsøg på at røre ved spekulationsindkomster.

En samlet vurdering af disse forslag siger helt oplagt, at der ikke blot er tale om en nulløsning, men om en reel tilbagegang for alle kategorier af lønarbejdere. Jeg kan henvise til, at børsen ikke var i tvivl, aktiekurserne sprang i vejret dagen efter, at statsministeren annoncerede indgrebene. Det viser bedre end noget, hvis interesser det i virkeligheden er regeringen varetager. Jeg kan også henvise til artiklen på forsiden af B.T. dagen efter, at indgrebet blev varslet; der var et skulderklap til statsministeren; det var et judaskys.

Det er klart, at vi stemmer imod indgrebet uanset konsekvenserne. Men nu er det jo blevet klart, at regeringen får velvillig borgerlig støtte til at gennemføre indgrebet. Det forstår man, men vi vil gerne præcisere endnu en gang af hensyn til lignende situationer i fremtiden, også situationer, hvor de borgerlige vil se en taktisk fordel i at vælte regeringen: vi kan og vil ikke være sikkerhedsnet for en socialdemokratisk regering, der fører en politik direkte imod lønarbejdernes interesser.

Regeringen undskylder indgrebene med den betragtede økonomiske situation. Det er jo rigtigt, at samfundet befinder sig i en økonomisk krise, med en arbejdsløshed, der